

РЕШЕНИЕ

№ 5266

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **7903** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 220 от Закона за митниците.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя С. К., чрез адв. С. К. против решение № 9600-0237/17.07.2012г., издадено от началника на митница Столична, с което на основание чл. 201 от Регламент 2913/92г. на Съвета, чл. 199, ал.1, т.1 и чл. 205, ал.1 от ЗМ е определено вносно митническо задължение за доплащане на митни сборове и ДДС в общ размер на 2 916.61 лева представляващо разликата между платеното мито и ДДС и подлежащите на плащане митнически задължения по ЕАД№ 10BG005807H0111233 от 14.12.2010г. и по ЕАД№ 11BG005807H0014110 от 17.02.2011г. и съответните лихви.

Жалбоподателят твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради липса на мотиви, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Конкретните доводи за нарушения на формата на акта са за липса на съображения защо при наличието на едни и същи документи с еднакво съдържание митническият орган дава вяра на едните, а отказва да цени другите. Според жалбоподателя маркирането на несъответствие между документите не изпълнява изискването за мотивиране на акта. От друга страна постъпилите от Република Т. доказателства не съдържат издаден от турските власти официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, ползващ се с материална доказателствена сила. Дори да се приеме, че са налице условия за определяне на митническата стойност по някой от

алтернативните способи по чл. 36 и сл. ЗМ, органът дължи мотиви в тази насока включително и за начина на определяне на стойността. Условието за доставка „СРТ” е изрично уговорено в договора - обстоятелство, което обстоятелство не е съобразено от митническия орган при преценката, че именно депозираниите пред турската администрация книжа отразяват реалните условия по доставките.

Определянето на митническата стойност на внасяните стоки, въз основа на по-високата от две възможни величини не е подкрепено с никакви доказателства и е в противоречие с чл. 37, ал.1, т. 2 ЗМ и чл. 29, пар.1 и пар.3 от Регламент Е. 2913/92 на Съвета. В оспореното решение не е индивидуализирано и задължението за лихви за забава, като в това отношение жалбоподателят се позовава на решение на С. по дело № С- 546/09.

Искането до съда е за отмяна на оспореното решение. Претендират се деловодни разноси, включително юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство от юрисконсулт.

Подробни съображения за незаконосъобразност на атакувания административен акт, основани на съдебна практика на ВАС по аналогични случаи, са изложени в представените по делото писмени бележки от 02.07.2013г. на процесуалния представител на дружеството – жалбоподател.

Ответникът – началник на митница Столична, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли, въз основа на доводи за законосъобразността на акта, изложени в представените по делото писмени бележки от 04.07.2013г.

Административен съд, С. град, като взе предвид становището на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт, чрез надлежно овластен процесуален представител по чл. 32, т.1 от ГПК във връзка с чл. 144 АПК. По делото не са налице доказателства за връчване на решение № 9600-0237/17.07.2012г., поради което следва да се приеме, че при подаване на жалбата до съда, чрез куриер на 31.07.2012г., в 14 – дневен срок от издаване на обжалвания акт, срокът по чл. 149, ал.1 от АПК е спазен.

При разглеждането ѝ по същество, съдът намира следното:

Не е спорно в процеса, че с ЕАД № 10BG005807H0111233/14.12.2010г. и ЕАД № 11BG005807H0014110/17.02.2011г., С. О. е поставило под митнически режим „допускане за свободно обръщение” стоки, описани като „Изкуствен абразив нанесен върху текстилна основа за производство на почистващи гъби за домакинството”, общо 7116кг нето тегло, при условия на доставката „СРТ П.”. Декларираната от дружеството митническа стойност на внасяните стоки е 3 767.40 евро, с левова равностойност 7368.39 лева по първия ЕАД и 4003.27 евро или 7829.72 лева – по втория. Така посочената митническа стойност съответства на приложените от вносителя фактури както следва: фактура /инвойс/ № А-000492/15.02.2011г. на стойност 4003.27 евро и фактура /инвойс/ № 417606/13.12.2010г. на стойност 3 767.40 евро, издадени от изпращача на стоката S., Т.. Не е спорно също така, че дължимите мита и ДДС върху така декларираната митническа стойност на внесените стоки, са платени от жалбоподателя.

С писмо № 657/25.02.2011г. на началника на МБ С. - Запад, приложените към описаните ЕАД документи, са изпратени за проверка по линия на международното сътрудничество. В хода на проверката по реда на Спогодба за взаимна

административна помощ между РБ и Р Т., е получен отговор от Главна дирекция за ЕС и външни отношения, Подсекретариат на митниците, Република Т., обективиран в писмо № В.21.0.А.0.01.01.00/724-01-03-BG-231-2042/3279/4454 от 11.05.2012г. с приложения към него документи, представени пред турските митнически власти при формалностите на износа.

След анализ на документите, от митническият орган е прието, че фактурите, представени при допускане на стоките за свободно обръщение, не съответстват на фактурите, представени при оформяне на износните операции както следва: по отношение на стоката, предмет на внос с ЕАД № 10BG005807H0111233/14.12.2010г. при износа е представена фактура № 111992/18.12.2010г., на стойност 9181.55 U. и условия на доставка „Е. Ч.“, по отношение на стоката по втория ЕАД № 11BG005807H0014110/17.02.2011г. при износа е представена фактура № 112910/20.01.2011г. на стойност 10 420 щатски долара и условия на доставката „Е. Ч.“. Тази констатация е послужила като основание да се счита, че декларираната митническа стойност в процесните ЕАД не е реално платената или подлежаща на плащане за търговските операции цена, съгласно чл. 29 от Регламент № 2913/92 на Съвета и условията на доставка.

С писмо № 1281/18.06.2012г., началникът на МБ С.-Запад е поискал компетентно становище от отдел „Тарифна Политика“ към митница Столична, относно обичайните транспортни разходи, от „Ч. – Т.“ до входен граничен пункт. В отговор е получено становище № 5807-0042/11/12/27.06.2012г., според което, към митническата стойност следва да се прибавят 685 лева транспортни разходи, по всеки ЕАД.

При тези фактически данни и на основание чл. 201 от Регламент 2913/92 на Съвета и чл. 199, ал.1, т.1 и чл. 205 от ЗМ на С. О. е определено допълнително митническо задължение за доплащане на митни сборове и ДДС в общ размер от 2 916.61 лева, както и законна лихва, изчислена от момента на възникване на митническото задължение до датата на окончателното погасяване на главницата. За митническа стойност на внесените стоки е приета стойността по съответната износна фактура, при условия на доставката „Е. Ч.“, като определеното в акта задължение представлява разликата между реално платените и подлежащите на плащане задължения за мито и ДДС.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представя извлечение от счетоводството си относно счетоводното отразяване на процесните фактури към 14.12.2010г. и към 17.02.2011г., както и писмено потвърждение от износителя С. С. С. ве Т. А.Ш от 24.12.2010г. за получаване на сумата от 3 767.40 евро, съответно на сумата от 4003.27 евро.

С молба от 30.04.2013г. ответникът, чрез процесуалния си представител представя в превод на български език документите от административната преписка съгласно изискването на чл. 14 от АПК.

От приложения превод на писмо № В.21.0.А.0.01.01.00/724-01-03-BG-231-2042/3279/4454 от 11.05.2012г., се установява, че във връзка с писмо от 04.04.2011г. на българските митнически органи се изпращат копия на документите, получени при разследване на Службите и представени на турските митнически служби при формалностите по износа. В това писмо не се съдържа конкретна информация относно митническата стойност на процесните стоки, декларирана при износа.

От митническа декларация № 11341600EX001344 от 16.02.2011г. с изпращач С. С. С..

ве Т.. А.Ш, [населено място] и получател С. О. [населено място], се установява, че пред турските митнически власти е декларирана за износ стока с наименование „абразивно зелено кече за гъби за миене” с произход Т., нето тегло 3 бббкг, на стойност 4003.27 евро, с условия на доставката „СРТ П.”.

Представено е С. 2531 от 16.02.2011г. на превозвач Б. У. Т. ВЕ Т. Л., ШТИ, [населено място], както и сертификат за движение на стоките № L 0814860, като и К. Т. № ХС 66047672 заверен от митница Столична на 17.02.2011г.

От приложения в превод препис на фактура № 000492/15.02.2011г. се установява, че е издадена от С. С. С. ве Т. А.Ш с клиент С. О. и предмет „абразивно зелено кече за гъби за миене”, с количество 10668 кв.м. на стойност 10 420.80 щатски долара. В мотивите на оспореното решение е посочена фактура № 112910/20.01.2011г. на стойност 10 420 щатски долара.

Представен е препис от митническа декларация за износ № 11341600ЕХ001344 от 16.02.2011г. /получена по линия на международното сътрудническо/ на „абразивно зелено кече за гъби за миене” с произход Т., него тегло 3 бббкг на стойност 10 420.80 щатски долара, с получател С. О. и условия на доставката „Е. Ч.”.

Относими към вноса по ЕАД № 10BG005807Н011233/14.12.2010г. са представените в превод на български език митническа декларация за износ № 10341600ЕХ011250 от 13.12.2010г. с получател дружеството – жалбоподател, посочена фактурна стойност на стоката от 9181.55 щатски долара. Преводът на този документ е неточен, тъй като по отношение на данните декларирани в кл. 20 от износната декларация, в него са посочени условия на доставката „СРТ П.”, докато в документа на турски език в кл. 20 е посочено „Е. Ч.”. Касае за абривиатура по отношение на условия на доставка, признати с И., както и за наименование на населено място, за което не са нужни специални знания относно преценката на тяхното значение.

Представено е и С. 2531 от 16.02.2011г. на превозвач Е. Дъш Т. Л..ШТИ, [населено място], сертификат за свободно движение на стоки № L 0562219 от 13.12.2010г., опаковъчен и пакетажен лист от 13.12.2010г. към фактура № 417606/13.12.2010г.

Ответникът представя и становище 1281/28.06.2012г. на началник отдел Тарифна политика при митница Столична, според което към митническата стойност на стоките, предмет на внос от И. следва да се прибавят транспортни разходи в размер на 685 лева за маршрут И. – С..

Жалбоподателят представя декларация на представляващия С. С. С. ве Т. А.Ш от 07.03.2012г., в която се посочва, че турското дружество е в договорни отношения със С. О. на основание договори за дистрибуторство на стоки, сключени съответно на 02.08.2010г. и на 26.01.2011г., които договори отразяват вярно и пълно възникналите правоотношения между страните.

С протоколно определение от 24.06.2013г. съдът е оставил без уважение искането на ответника за установяване разминаването в декларираните митнически стойности и по-конкретно изчисляване на митническата стойност според курса на съответната валута – долари или евро с цел установяване на твърдението му, че курсът на валутата променя митническата стойност.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - началника на Митница Столична в кръга на предоставените от закона правомощия по чл. 15, ал.2, т.8 ЗМ във връзка с §1, т.9 и т.13 от ДР на ЗМ, но при липса на мотиви съгласно изискването на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК относно релевантните за приложението на чл. 29 от Регламент

2913/92 на Съвета, респективно чл. 35 от ЗМ, факти и обстоятелства, при съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Съображенията за това са следните:

Принципът за определяне на митническата стойност на внасяни стоки, е договорната стойност, която е реално платената или подлежащата на плащане цена на стоките, продадени за износ за Република Б., коригирана съгласно чл. 38, при наличието на определени условия, изброени в чл. 35, ал. 1 ЗМ, който съответства по съдържание на чл. 29 от Регламент /Е./ № 2913/92 на Съвета. Реално платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или следва да плати за внасяните стоки на продавача или в полза на продавача, и включва всички плащания от купувача на продавача или от купувача на трета страна за удовлетворяване на задължения на продавача, които са извършени или следва да се извършат като условие за продажбата. Когато митническата стойност не може да бъде определена по този ред, разпоредбата на чл. 36 определя друг ред - чрез последователно прилагане на разпоредбите по ал. 2, т. 1 – 4 на чл. 36, докато условията на първата по ред разпоредба позволи нейното прилагане. Изключение от посочения ред се допуска при прилагането на т. 3 и 4, ако деклараторът пожелае размяната на реда на тези две точки. Само когато такава стойност не може да бъде определена по конкретна точка в посочената последователност, могат да се прилагат разпоредбите на следващата точка по реда, определен съгласно тази алинея. Чл. 37, ал. 1 ЗМ указва, че когато митническата стойност на внасяни стоки не може да бъде определена по чл. 35 и чл. 36, тя следва да се определи чрез способности, съответстващи на принципите и общите разпоредби на Споразумението за прилагане на чл. VII от Общото споразумение по митата и търговията, на чл. VII от Общото споразумение по митата и търговията и на разпоредбите на тази глава. Нормативната уредба в националния закон изцяло повтаря изискванията на Регламент / Е./ № 2913/92 на СЪВЕТА от 12.10.1992г., относно създаване на Митнически кодекс на Общността по отношение на правилата за определяне на митническата стойност - чл.чл. 28 – 36.

В конкретния случай оспореният акт не съдържа каквито и да било мотиви въз основа на какви обстоятелства, митническият орган приема, че посочената в износната фактура митническа стойност на процесните стоки е тяхната договорната стойност, която е реално платената или подлежащата на плащане цена на стоките. Само констатациите за разминаване между декларираната от износителя митническа стойност и тази от вносителя не могат да обосновават, че стойността по износната фактура е действителната им договорна стойност в размер на реалното платената или подлежаща на плащане цена на стоката по смисъла на чл. 35 от ЗМ, респективно чл. 29, параграф 1 от Регламент /Е./ 2913/92 на Съвета. В това отношение са основателни доводите на жалбоподателя.

Нарушението на изискванията за форма на административния акт е съществено, тъй като не само ограничава правото на защита на засегнатото лице, но и пречатства съдебния контрол за законосъобразност на оспорения акт.

От друга страна в хода на административното производство не се събрани каквито и да било доказателства за реално платената и подлежаща на плащане цена на процесните стоки, което е довело до определянето на допълнителни митнически задължения в нарушение на общото правило на чл. 35 от АПК.

Разпоредбата на чл. 102, ал. 1 ППЗМ задължава митническите органи да не определят митническата стойност на внасяните стоки, въз основа на метода на договорната

стойност, ако „съобразно процедурата по ал. 2 има достатъчно основания за съмнения, че декларираната стойност представлява общата сума, платена или подлежаща на плащане, дефинирана в чл. 35 от закона или, съгласно разпоредбата на ал. 1, т. 2 от същия член, декларираната стойност е повлияна от някакви условия или съображения и стойността на това влияние не може да бъде определена”. При наличието на такива съмнения митническите органи разполагат с възможност да поискат допълнителна информация, съобразно чл. 98, ал. 4, т. 3 ППЗМ. Ако и след анализирането на допълнителната информация съмненията остават, митническите органи, преди да вземат окончателно решение, уведомяват заинтересуваното лице, по негово желание и писмено, за мотивите, на които се основават техните съмнения, и му дават реална възможност да отговори. Крайното решение, както и мотивите, на които то се основава, се съобщават писмено на заинтересуваното лице.

По делото не са налице данни за изпълнение на посочената процедура. При това положение следва да се приеме, че митническите органи в административното производство не са установили по категоричен начин, че митническата стойност, определена по реда на чл. 29, § 1 от МКО, е различна от декларираната. Нарушението на процесуалните правила в случая е съществено, тъй като е довело до неустановяване на материалноправните предпоставки по чл. 201 от Регламент 2913/92 и чл. 199, ал.1 т.1 от ЗМ за възникване на вносно митническо задължение.

От друга страна по настоящото дело няма данни, че митническата стойност е определена от митническите органи според правилата чл. 30, § 1 и сл. от МКО, съответно чл. 36 и сл. от ЗМ.

В хода на съдебното производство не се оспорва истинността на документите, представени от [фирма] при оформяне на митническия режим внос, в това число и представените от дружеството износни митнически декларации. Митническите декларации за износ, послужили за оформяне на вноса в РБ, с посочената в тях митническа стойност на стоките в евро и условията на доставката „СРТ П.”, също съдържат заверка на турските митнически власти, чиято автентичност не е оборена чрез допустимите процесуални средства, поради което материалната доказателствена сила на така представените официални документи следва да бъде зачетена. Безспорно отговорът на турската митническа администрация, обективизиран в писмото от 11.05.2012г. представлява официален документ по смисъла на чл. 179, ал.1 от ГПК. Но така приложеното писмо не съдържа никакви конкретни данни за деклариран от С. С. С. ве Т. А.Ш износ и документите, относими към процесните ЕАД и декларираната митническа стойност на процесните стоки. В тежест на административния орган е да установи наличието на фактическите и правни основания за издаване на административния акт. В случая това означава митническият орган да докаже, че платената или подлежаща на плащане цена на стоката, предмет на внос по ЕАД № 10BG005807H0111233/14.12.2010г. е 9181.55 U., а на стоката, предмет на внос по ЕАД № 11BG005807H0014110/17.02.2011г. е 10 420 щатски долара.

Събраните по делото доказателства не са достатъчни да се приеме, че тази доказателствена задача е изпълнена от страна на ответника.

От представените от жалбоподателя документи - фактура, износна декларация, извлечения от счетоводството му и писмено потвърждение от името на турската фирма за размера на получените плащания, удостоверяват, че реално платената цена е съответно 3 767.40 евро, съответно 4003.27 евро. Изложеното обосновава извод, че подлежащата на плащане цена, представляваща договорната цена и митническата стойност по [чл. 29 от МКО](#) съответства на декларираната от жалбоподателя.

За пълнота следва да се посочи, че разликата в митническата стойност, произтичаща от разлика в курса на декларираната при износа и при вноса валута, съответно щатски долари и евро, не е послужила като фактическо основание за определяне на новата митническа стойност на процесните стоки, поради което тези обстоятелства са ирелевантни за спора. От друга страна, след като не се установява, че посочената от износителя цена на стоката, е договорната и подлежаща на плащане цена на стоката по смисъла на чл. 29, параграф 1 от Регламент 2913/92, то обсъждането на декларираната валута и курсът ѝ спрямо еврото, е безпредметно.

Оспореният административен акт е незаконосъобразен и в частта установеното задължение за лихви.

Нормата на [чл. 201, § 1, б. "а"](#) и [§ 2 от Регламент № 2913/1992 г.](#) на Съвета [/Митнически кодекс на Общността/ \(МКО\)](#) обвързва възникването на вносно митническо задължение с допускането за свободно обръщение на стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, като митническото задължение е възниква от момента на приемане на митническата декларация. Съгласно [чл. 217, § 1 от МКО](#) размерът на вносните сборове, който произтича от дадено митническо задължение, трябва да бъде изчислен незабавно в момента, в който митническите органи разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което представлява вземане под отчет /аналогична е разпоредбата на [чл. 205, ал. 1 от ЗМ](#)/. Длъжникът, на основание [чл. 221, § 1 от МКО](#), следва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага след като този размер бъде взет под отчет. По силата на [чл. 222, § 1, б. "а"](#) от същия акт на вторичното право на ЕС, размерът на сборовете, за които е извършено уведомяването по [чл. 221](#) трябва да бъде заплатен от длъжника в срока, който му е определен с поканата. Съгласно [чл. 232, § 1, б. "б" от МКО](#), когато размерът на сборовете не е платен в определения срок, се събира лихва за забава, начислена върху размера на сборовете, като нейният размер не може да бъде по-висок от лихвата за кредит. Без да има данни за вземане на

задължението на [фирма] под отчет и за отправяне на покана длъжникът не е изпаднал в забава, поради което не е възниквало и задължение за лихви. /В този смисъл решение № 4578 от 2.04.2013г. на ВАС по адм. д. № 9923/2012г., постановено по аналогичен случай по отношение на жалбоподателя/.

Предвид всичко изложено, се налага краен извод, че оспореният индивидуален административен акт по чл. 220 от ЗМ е незаконосъобразен, поради нарушение на изискванията за форма, процесуалните правила и материалния закон при издаването му и на основание чл. 146, т.2, т.3 и т.4 от АПК следва да бъде отменен.

При този изход на спора и предвид направените и от двете страни искания за присъждане на разноски, такива се дължат на жалбоподателя на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 365 лева, от които 50 лева платена държавна такса и 315 лева, юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 7, ал.2, т. 2 от Наредбата на минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. К., решение № 9600-0237/17.07.2012г., издадено от началника на Митница Столична.

ОСЪЖДА Агенция Митници - митница Столична да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. К., сумата от 365 лева /триста шестдесет и пет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ: